

У рамках просторової організації сільських територій доцільно здійснити реалізацію пріоритетних завдань (підвищення інфраструктурної забезпеченості; упровадження жорстких екологічних стандартів і формування системи контролю за їхнім виконанням, приведення системи розселення у відповідність до ефективної господарської діяльності, розвиток галузевої ресурсної бази).

Для реалізації цілей інноваційного розвитку сільського господарства та вирішення проблем соціально-економічного розвитку сільських територій необхідно розробити перспективні напрями спеціалізації й залучення інвестицій для сільськогосподарських кластерів з урахуванням природного та соціально-економічного районування.

Література

1. Андрійчук В.Г. Проблеми розвитку приватних аграрних підприємств і вдосконалення міжгалузевих економічних відносин / В.Г. Андрійчук // Проблеми формування ринкової економіки. – К. : Вид-во КНЕУ, 2000. – С. 29-38.
2. Гайдучий П.І. Про основні засади реформування системи державної підтримки сільського господарства та сільської території / П.І. Гайдучий // Економіка АПК : міжнар. наук.-виробн. журнал. – 2005. – № 11. – С. 43-48.
3. Дацій О.І. Розвиток інноваційної діяльності в агропромисловому виробництві України / О.І. Дацій. – К. : Вид-во ННЦ ІАЕ, 2004. – 428 с.
4. Малік М.Й. До питання сталого розвитку сільських територій / М.Й. Малік // Економіка АПК : міжнар. наук.-виробн. журнал. – 2008. – № 5. – С. 51-58.
5. Немчинов В.С. Розміщення продуктивних сил: вибрані твори / В.С. Немчинов. – В 4-ох т. – М., 1967. – Т. 4. – 547 с.
6. Прокопа І. Сільські території України: дослідження і регулювання розвитку / І. Прокопа // Економіка України : політико-економічний журнал. – 2007. – № 6. – С. 50-56.
7. Розвиток сільських територій України / за ред. О.Г. Осауленка. – К. : ІВЦ Держкомстату України, 2006. – 751 с.

Важинский Ф.А., Молнар А.С. Организационно-экономические механизмы обеспечения развития сельских территорий

Выделены приоритетные задачи государственной политики регулирования занятости и рынка труда на селе; государственной политики в сфере развития социальной и производственной инфраструктуры сельских территорий. Рассмотрены мероприятия по реализации целей инновационного развития сельского хозяйства Украины и решения проблем социально-экономического развития сельских территорий; формирование новой территориальной структуры экономических кластеров, направленной на развитие территориальных социально-экономических комплексов, способных к более эффективному саморазвитию с учетом возможной инновационной деятельности. Определены принципы оптимального размещения производительных сил сельского хозяйства.

Ключевые слова: сельские территории, диверсификация сельской территории, государственная политика, концентрация и специализация производства, инновационное развитие сельского хозяйства.

Vazhynsky F.A., Molnar O.S. Organizational and Economic Mechanisms Ensuring the Development of Rural Areas

The priority tasks of the state policy regulating employment and labour market in rural territories, and also state policy in the sphere of social and industrial infrastructure development in rural territories are highlighted. Measures to achieve the objectives of innovative development of Ukraine's agriculture and solving problems of socio-economic development of rural territories are considered. The formation of the new territorial structure of economic clusters aimed at development of territorial socio-economic complexes capable of more effective self-development taking into account possible innovation activity is studied. Some principles of optimal allocation of productive forces in agriculture are defined.

Key words: rural territories, diversification of rural territories, public policy, concentration and specialization of production, innovative development of agriculture.

УДК 336.717.061 Ст. викл. М.М. Вишиванюк, канд. екон. наук – Мукачівський ДУ

АКТИВІЗАЦІЯ ПРОЦЕСУ ЗАЛУЧЕННЯ ПОТЕНЦІАЛУ БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ У РОЗВИТОК ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Розкрито особливості та основні теоретичні підходи до визначення суті та методів управління кредитним потенціалом банків України. Представлено аналіз і оцінку кредитного ринку України у кризовий і посткризовий періоди з виокремленням проблемних аспектів, які гальмують довготермінове кредитування модернізації економіки країни. Розроблено пропозиції щодо розширення інструментарію довготермінового кредитування банками суб'єктів господарювання на основі організації державного страхування кредитів, державної гарантії щодо фінансування модернізації ключових галузей економіки, здійснення НБУ пільгового довготермінового рефінансування банків, які мають у своєму кредитному портфелі інвестиційно-інноваційні проекти, механізму відшкодування державою процентних ставок за інвестиційними кредитами.

Ключові слова: банківська система, кредитний потенціал, кредитування, кредитний портфель банків, інновації, інвестиції.

Постановка проблеми. Посткризовий період розвитку економіки України характеризується погіршенням фінансової стійкості та платоспроможності значної кількості підприємств, зростанням обсягів дебіторської і кредиторської заборгованості, зниженням інвестиційної привабливості багатьох секторів економіки. Подолання негативних тенденцій функціонування суб'єктів підприємницької діяльності можливе шляхом залучення потенціалу банківського сектору економіки, впровадження сучасних кредитних послуг корпоративним і роздрібним клієнтам, які мають інноваційну спрямованість. Банківська система України поступово відновила позитивні тенденції щодо стабільного залучення ресурсного потенціалу, зростання ринку банківського кредитування, відновлення прибуткового рівня діяльності у 2012 р. у розмірі 4,9 млрд грн, у 2013 р. – 1,4 млрд грн. Розроблення ефективних механізмів залучення потенціалу банків у розвиток економіки залишається важливою і актуальною проблемою.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питання щодо залучення потенціалу банківської системи у розвиток економіки України розглянуті в роботах таких дослідників, як: А.Ю. Маслова, М.В. Корнєєв, Н.М. Шелудько, В.І. Міщенко, А.С. Даниленко та інші. Однак чимало питань теоретичного та методичного характеру щодо активізації фінансового забезпечення інноваційного розвитку економіки України потребують подальшого дослідження і конкретизації.

Метою роботи є конкретизація суті кредитного потенціалу банків й обґрунтування напрямів активізації залучення потенціалу банківської системи в розвиток економіки України.

Виклад основного матеріалу. У науковій літературі існують різні визначення суті кредиту, які відображають окремі його риси, склад учасників кредитного процесу, стадії руху позичкового капіталу тощо. На практиці кредит визначають як: взаємини між кредитором і позичальником; зворотній рух вартості; рух платіжних засобів за умови повернення; рух позичкової вартості; рух позичкового капіталу.

Огляд наявних наукових праць з питань активізації задіяння потенціалу банківської системи в розвитку економіки дає змогу констатувати, що більшість досліджень пов'язані з виокремленням впливу кредитного й кредитно-інвестиційного потенціалу на економічне зростання. Зокрема, М.В. Корнєєв [4] заува-

жує, що управління кредитним потенціалом полягає в установленні балансу між залученням та розміщенням ресурсів з урахуванням їхньої структури. Така позиція дає право розглядати управління кредитним потенціалом банку, з одного боку, як управління залученням основних джерел кредитних ресурсів, а з іншого – як управління їх розміщенням. На думку А.Ю. Маслової, управління кредитним потенціалом банку варто розглядати як процес формування та реалізації управлінських рішень з ефективного розміщення сукупності кредитних ресурсів і джерел їхнього поповнення в умовах постійних змін зовнішнього та внутрішнього середовищ, які банк може розмістити в кредитну заборгованість, ураховуючи наявні та потенційні нематеріальні активи [5]. Такі визначення є правомірними з позицій розгляду потенціалу як можливостей здійснювати кредитний процес із урахуванням обсягів ресурсної бази та рівня капіталізації. Кредитний потенціал банку – це наявні й можливі фінансові ресурси, які спрямовуються або можуть бути залучені у здійснення кредитно-інвестиційних операцій банку з метою одержання прибутку із урахуванням наявних ризиків і задоволення клієнтів у широкому спектрі кредитних послуг.

Поступове покращення макроекономічної ситуації та заходи, вжиті НБУ щодо подолання наслідків фінансової кризи, позитивно вплинули на стан банківської системи України і створили передумови для відновлення кредитування економіки. Огляд динамічного розвитку кредитного ринку України дає змогу констатувати, що надані банками кредити зросли за 2009-2013 рр. в 1,2 раза і становили на кінець 2013 р. 911 402 млн грн, кредити суб'єктам господарювання збільшились в 1,5 рази і становили 698 777 млн грн або 76,7 % сукупного кредитного портфеля банків. На збільшення обсягів кредитування вплинуло зниження облікової ставки НБУ до 6,5 %, зниження вартості кредитних коштів, покращення їх термінової структури й зниження обсягів валютного кредитування. Більшість кредитів в Україні банки надають суб'єктам господарювання, що наведено в табл. 1.

Табл. 1. Склад і структура кредитних вкладень банків України за 2009-2013 рр.

Показники	01.01. 2010 р.	01.01. 2011 р.	01.01. 2012 р.	01.01. 2013 р.	01.01. 2014 р.
ВВП, млн грн	913345	1082569	1302079	1459096	1454931
Кредити надані, млн грн, з них:	743348	755030	825320	815327	911402
Кошти суб'єктів господарювання	474991	508288	580907	609202	698777
Кошти фізичних осіб	222538	186540	174650	161775	167773
Частка прострочених кредитів, %	9,4	11,2	9,6	8,9	7,7
Частка кредитів у % до ВВП	81,8	69,7	63,4	55,9	62,6
Частка кредитів суб'єктів господарювання у кредитному портфелі банків, %	63,5	67,3	70,3	80,2	76,7
Частка кредитів фізичних осіб у кредитному портфелі банків, %	36,5	32,7	29,7	19,8	23,3

Джерело: розраховано автором на основі [7].

Проте динаміка обсягів кредитування поки що залишається нестабільною. Така нестабільність пов'язана насамперед із наявністю значних зовнішніх ризиків та невизначеністю щодо подальшого розвитку ситуації на ринках. Незважаючи на поступове зниження частки проблемної заборгованості у кредитних портфелях банків, її розмір залишався значним і становив 7,7 % на кінець 2013 р. Змен-

шення проблемних кредитів значною мірою зумовлене їх реструктуризацією, якій підлягає кредитна заборгованість розміром до 1 млн грн із урахуванням, що сума платежів за кредитом не може перевищувати 35 % доходу позичальника [2]. Тенденції розвитку кредитування впродовж 2009-2013 рр. зазнали значних змін, що зумовлено чинниками фінансово-економічної кризи та посткризовим періодом розвитку банківського сектору економіки (табл. 2).

Табл. 2. Основні показники кредитного ринку України за 2009-2013 рр.

Показники	01.01.2010 р.		01.01.2011 р.		01.01.2012 р.		01.01.2013 р.		01.01.2014 р.	
	сума, млн грн	питома вага, %	сума, млн грн	питома вага, %	сума, млн грн	питома вага, %	сума, млн грн	питома вага, %	сума, млн грн	питома вага, %
Кредити, всього	743348	100	755030	100	825320	100	815327	100	911402	100
У тому числі:										
резидентам	723295	97,3	732823	97,1	801809	97,2	815142	99,9	887611	97,4
За секторами економіки:										
сектор інших фінансових корпорацій	14014	1,9	13430	1,8	16441	1,9	16229	1,9	19548	2,1
сектор загальнодержавного управління	5755	0,8	8817	1,2	8532	1,0	5803	0,1	5621	0,6
сектор нефінансових корпорацій	462215	62,2	500961	66,4	575545	69,8	605425	74,3	669621	73,5
сектор домашніх господарств	241249	32,4	209538	27,8	201224	24,5	187629	23,0	192729	21,2
сектор некомерційних організацій, що обслуговують домашні господарства	63	0,0	76	0,0	77	0,0	56	0,0	92	0,0
За термінами погашення:										
короткотермінові	230294	30,9	242772	32,3	297422	36,1	344237	42,1	400122	43,9
довготермінові	493001	66,4	490051	65,0	504387	61,1	470905	57,8	487489	53,5

Джерело: розраховано автором на основі [7].

У структурі кредитів за секторами економіки найбільшою залишалася частка залишків за кредитами, наданими сектору нефінансових корпорацій, яка зросла на 11,3 п.п. від 62,2 % або 462 215 тис. грн у 2009 р. до 73,5 % або 669 621 тис. грн у 2013 р. У незначних обсягах кредити надавались іншим фінансовим корпораціям та органам загальнодержавного управління, порівняно з 2009 р. частка їх дещо підвищилась і становила 2,1 % та 0,6 % відповідно. Залишки за кредитами, наданими сектору домашніх господарств, мають тенденцію до скорочення від 32,4 % або 241 249 млн грн у 2009 р. до 21,2 % або 192 729 млн грн у 2013 р.

Заборона кредитування в іноземній валюті позичальників, у яких відсутні джерела надходження валютної виручки та заборона кредитування у валюті сектора домашніх господарств, зумовила обсяги зростання кредитів у національній валюті. Впродовж останніх п'яти років спостерігалось скорочення частки довготермінових кредитів від 65 % у 2009 р. до 53,5 % у 2013 р. у сукупному обсязі кредитування й відповідне збільшення короткотермінових кредитів терміном до 1 року в сукупному обсязі кредитування, яке становило на 01.01.2014 р. 43,9 % або 400 122 млн грн. Такі тенденції не активізують кредитно-інвестиційне зрос-

тання економіки, яке базується передусім на довготермінових кредитах, спрямованих на будівництво, модернізацію та іпотеку.

Економіка України потребує дієвої системи стимулювання кредитної діяльності в інноваційній сфері, яка б підвищувала дохідність та знижувала рівень ризикованості операцій банків. За дослідженнями Н.М. Шелудько, основними напрямками інвестиційного кредитування підприємств залишаються сфера комерційної нерухомості (офісні та торговельно-розважальні центри, складські приміщення), розширення вже наявного бізнесу або проекти, пов'язані з вертикальною інтеграцією [3, с. 275]. Розширення інструментарію кредитування банками модернізації економіки та оновлення виробництва потребує вдосконалення. З метою збільшення обсягів кредитування інноваційного розвитку економіки потрібно запровадити такі заходи:

- організацію державного страхування кредитів, призначених для фінансування інноваційних проектів;
- державну гарантію щодо фінансування модернізації ключових галузей економіки;
- здійснення НБУ пільгового довготермінового рефінансування банків, які мають у своєму кредитному портфелі інвестиційно-інноваційні проекти;
- механізм відшкодування державою процентних ставок за кредитами на проекти, внаслідок реалізації яких підвищується конкурентоспроможність української продукції та відбувається процес товарного імпортозаміщення.

Специфікою інвестиційного кредитування в Україні є спрямування понад 85 % довготермінових кредитів на фінансування поточної діяльності позичальників, що суперечить самому визначенню інвестиційного кредиту, який за визначенням НБУ є довготерміновим кредитом, наданим для реалізації інвестиційного проекту (крім інвестування кредитних коштів у такі об'єкти інвестиційної діяльності, як: цінні папери, цільові грошові вклади, інтелектуальні цінності, майнові права), майбутні доходи за яким будуть джерелом повернення кредиту [1].

Нестабільна економічна ситуація, інфляційні процеси, курсові коливання національної валюти, складність формування банками довготермінових ресурсів, низький рівень зацікавленості банків у здійсненні інвестиційного кредитування та недосконала законодавча база стримують розвиток інноваційно-інвестиційного кредитування в Україні. Саме зміна цих факторів має створити підґрунтя для зростання обсягів інвестиційно-інноваційних кредитів. Для стимулювання розвитку інвестиційного кредитування пропонується впровадити нову політику НБУ щодо встановлення норм резервування та формування банками страхових резервів. Основним недоліком наявної системи резервування є те, що норми резервування залежать від видів та терміновості ресурсів банків, не враховуючи при цьому капіталізацію банку, стратегічне спрямування його кредитного портфелю та його якість. До того ж сформовані банками резерви, обсяги яких становлять 12-19 % від залучених банківською системою ресурсів, не виконують інвестиційних функцій в економіці країни, зменшуючи лише наслідки реалізації ризику послаблення платоспроможності банківської системи.

Підхід до встановлення нормативних значень з урахуванням наведених вище факторів буде стимулювати банки підвищувати якісні показники діяльності, приділяти більше уваги питанням капіталізації банку та зростанню обсягів ресурсів для інвестиційного кредитування позичальників.

Необхідно також внести зміни до наявної системи резервування, враховувати обсяги інвестиційних кредитів, надані банком у реальний сектор економіки. Для подолання суперечності між значним, іноді важкопрогнозованим, часовим інтервалом, потрібним для впровадження інвестиційного проекту та відсутністю достатнього та надійного заставного забезпечення у реципієнта кредитних ресурсів потрібна відмова від класичної схеми оцінки необхідного обсягу резервів, з урахуванням фінансового стану позичальника, терміну кредитування та наявного заставного майна.

Висновки. Кредитна діяльність банків у сфері надання послуг не фінансовим корпораціям є найбільш динамічним сегментом банківської діяльності в Україні, що сприяє формуванню інноваційно-інвестиційної моделі економічного зростання. Виокремлені проблемні аспекти в активізації довготермінового кредитування суб'єктів господарювання потребують подальших розробок щодо вдосконалення наявної нормативної та законодавчої бази, розробки ефективних методів управління кредитним потенціалом банківської системи як на макрорівні, так і на рівні окремих банківських установ.

Література

1. Україна. Національний банк. Положення про порядок формування та використання банками України резервів для відшкодування можливих втрат за активними банківськими операціями: затв. Постановою Правління НБУ від 25.01.2012 р., № 23 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 16. – С. 192.
2. Коваленко В.В. Банківська система України : монографія / В.В. Коваленко, О.Г. Коренева, К.Ф. Черкашина, О.В. Крухмаль. – Суми : Вид-во УАБС НБУ, 2010. – 187 с.
3. Даниленко А.І. Фінансово-монетарні важелі економічного розвитку. – У 3-ох т. / за ред. А.І. Даниленка. – К. : Вид-во "Фенікс", 2008. – Т. 2: Фінанси підприємств: тенденції, стан і проблеми управління. – 2008. – 322 с.
4. Корнеев М.В. Управление кредитным потенциалом коммерческого банка : автореф. дисс. на соискание учен. степени канд. экон. наук: спец. 08.00.10 – "Финансы, денежное обращение и кредит" / Корнеев Михаил Владимирович. – Тула, 2004. – 20 с.
5. Маслова А.Ю. Теоретичні основи управління кредитним потенціалом банку в сучасних умовах / А.Ю. Маслова // Наукові записки. – 2013. – Вип. 23. – С. 301-304.
6. Міщенко В.І. Вдосконалення управління проблемними активами банків / В.І. Міщенко, А.І. Граділь // Фінанси України : журнал. – 2009. – № 5. – С. 43-54.
7. Офіційна web-сторінка Національного банку України. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.bank.gov.ua>.

Вышиванок М.М. Активизация привлечения потенциала банковской системы в развитие экономики Украины

Раскрыты особенности и основные теоретические подходы к определению сущности и методов управления кредитным потенциалом банков Украины. Представлен анализ и оценка кредитного рынка Украины в кризисный и посткризисный периоды с выделением проблемных аспектов, которые тормозят долгосрочное кредитование модернизации экономики страны. Разработаны предложения по расширению инструментария долгосрочного кредитования банками субъектов хозяйствования на основе организации государственного страхования кредитов, государственной гарантии по финансированию модернизации ключевых отраслей экономики, осуществления НБУ льготного долгосрочного рефинансирования банков, которые имеют в своем кредитном портфеле инвестиционно-инновационные проекты, механизма возмещения государством процентных ставок по инвестиционным кредитам.

Ключевые слова: банковская система, кредитный потенциал, кредитование, кредитный портфель банков, инновации, инвестиции.

Vyshyvanjuk M.M. The Activation of Attracting Banking System Potential in the Development of Ukraine's Economy

Some features and major theoretical approaches to determine the nature and management of bank lending capacity Ukraine are identified. The analysis and assessment of the credit market in Ukraine crisis and post-crisis periods of distinguishing problematic aspects that hinder long-term financing of modernization of the economy are provided. Proposals to expand the tools for long-term bank lending entities based on organization of state credit insurance, government guarantees for financing the modernization of key sectors of the economy, the implementation of the National Bank concessional long-term refinancing of banks that have in their credit portfolio investment and innovation projects, state compensation mechanism of interest rates for investment are elaborated.

Key words: banking system, credit potential, crediting, credit brief-case of banks, innovation, investment.

УДК 336.71:005.334 Доц. О.В. Горалько, канд. екон. наук; студ. О.С. Силкін – Львівський ДУ внутрішніх справ

ТИМЧАСОВА АДМІНІСТРАЦІЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ЗМІЦНЕННЯ БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Розглянуто сутність тимчасової адміністрації та досліджено особливості її проведення. Проаналізовано процес використання тимчасової адміністрації в банках України для підтримки стабільності банківської системи загалом зменшення негативних наслідків кризи та підвищення основних показників діяльності банку. Проведено аналіз нормативно-правового забезпечення, яке описує процес здійснення тимчасової адміністрації в Україні і зроблено відповідні висновки. Розглянуто впровадження тимчасової адміністрації на прикладі конкретного комерційного банку та запропоновано заходи щодо покращення проведення тимчасової адміністрації в Україні.

Ключові слова: тимчасова адміністрація, антикризове управління, Фонд гарантування вкладів фізичних осіб, Національний банк України, банківська система.

Постановка проблеми. У сучасних умовах для банківської системи України характерною є політична й економічна нестабільність. Через зростання кризових явищ у всіх секторах економіки перед банками постала проблема підтримки платоспроможності і конкуренції на ринку банківських послуг. Останні події в Україні спричинили зміну політичного клімату й економічні зрушення. Як наслідок – відбулись дотермінові розірвання депозитних угод, різкі зміни валютного курсу, що істотно знизило довіру до банків. Це змусило Національний банк України здійснити рішучі антикризові дії для стабілізації банківської системи. Однією із найбільш поширених дій є введення тимчасової адміністрації в комерційних банках. На жаль, в Україні, як показує практика, після закінчення дії тимчасової адміністрації, проблемність банків не зникає.

Саме тому актуальним є дослідження введення тимчасової адміністрації в комерційних банках України, оскільки неефективне впровадження такого виду антикризового управління може призвести до ще глибшого погіршення фінансового стану банку та зниження рівня банківської безпеки.

Метою роботи є проведення комплексного дослідження специфіки введення тимчасових адміністрацій в банках України, враховуючи особливості банківської діяльності.

Завданням роботи є аналіз теоретичних аспектів впровадження тимчасової адміністрації, серед яких дослідження нормативно-правового забезпечення, а також наслідки після її закінчення.

Стан дослідження. Вивченням питання реалізації антикризової політики, зокрема впровадження тимчасової адміністрації, займались десятки вчених, такі як: О. Болдирєв, Т. Васильєва, Н. Галапун, І. Лепинцька, О. Терещенко та інші. Серед іноземних авторів відзначено праці В. Фонтейна, Д. Харди. Але, на жаль, прослідковується наукова недостатність вирішення питання доцільності впровадження тимчасових адміністрацій в комерційних банках України.

Виклад основних положень. Поняття "тимчасова адміністрація" у вітчизняній літературі та практиці з'явилося порівняно недавно. На сучасному етапі у вітчизняній літературі вживають різні терміни для визначення поняття "тимчасова адміністрація". Тому коли постає питання визначення, що таке тимчасова адміністрація, доцільно звернутись до тлумачення на законодавчому рівні. Так, згідно із Законом України "Про систему гарантування вкладів фізичних осіб", тимчасова адміністрація – це процедура виведення банку з ринку, що запроваджується Фондом стосовно неплатоспроможного банку в порядку, встановленому цим Законом [1].

Тимчасова адміністрація використовується для тимчасового управління банком з метою збереження капіталу та активів банку, докладної оцінки його фінансового стану і вживання відповідних заходів щодо приведення його діяльності відповідно до вимог банківського законодавства, відновлення його платоспроможності та ліквідності, стабілізації діяльності банку, усунення виявлених порушень, причин та умов, що призвели до погіршення фінансового стану [3]. Так, виконавча дирекція Фонду не пізніше наступного робочого дня після офіційного отримання рішення Національного банку України про віднесення банку до категорії неплатоспроможних призначає з-поміж працівників Фонду уповноважену особу Фонду. Уповноважена особа Фонду повинна відповідати вимогам, встановленим Фондом. Рішення про призначення уповноваженої особи Фонду доводиться Фондом до головного офісу банку та до кожного відокремленого підрозділу банку негайно [1].

Фонд гарантування вкладів фізичних осіб запроваджує тимчасову адміністрацію в банку тільки на наступний робочий день після отримання рішення Правління Національного банку України про внесення того чи іншого комерційного банку до категорії неплатоспроможних.

Національний банк України зобов'язаний прийняти рішення про віднесення банку до категорії неплатоспроможних у разі [2]:

1. Непроведення банком своєї діяльності відповідно до вимог законодавства, зокрема нормативно-правових актів Національного банку України, після віднесення його до категорії проблемних, але не пізніше ніж через 180 днів з дня визнання його проблемним.
2. Зменшення розміру регулятивного капіталу або нормативів капіталу банку до однієї третини від мінімального рівня, встановленого законом та/або нормативно-правовими актами Національного банку України.
3. Невиконання банком протягом 10 робочих днів поспіль 10 і більше відсотків своїх зобов'язань перед вкладниками та іншими кредиторами.